

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

HISTORIAE EC||CLESIASTICAE PARS || PRIMA, QVA CONTI-||NENTVR ||
Eusebij cognomento Pamphili Cæsareæ Palæ-||stinæ Episcopi lib. 10.||
Eiusdem de vita Constantini magni lib. 4.|| Oratio Constantini magni ad
sanctoru[m] cœtu[m].|| Oratio eiusdem Eusebij in laudem Constanti-||ni
magni ad trigesimum ...

Christopherson, John

[Köln], 1569

Quòd contra Persas exercitum educens adiunxerit sibi episcopos,
simulq[ue] tabernaculum, quasi quandam ecclesiae effigiem construxit.
Cap. LVI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-29861

Quòd vsque ad extremum vitæ dlem orationes scribebat Constantinus.

CAP. LV.

Imperator autem vsque adeo mente rationisq̄ue viribus constabat, vt vsq; ad summâ senectutē pro consueto more orationes conscriberet, solitos cum amicis congressus faceret, & dignas homine Christiano disciplinas auditoribus suppeditaret. Assiduè etiam leges ferebat aliquando de rebus ciuilibus, aliquando de bellicis: omnia verò quæ ad vitam degendam essent necessaria mente & intelligentia cōprehendebat. Iam illud dignum sanè sempiterna memoria est, quòd cum eius extremus prope vitæ dies adesset, recitabat funebrem quandam orationem, eo ipso fere loco quo dicere consueuerat, in qua etiam multa disputabat perpetua oratione de animorum immortalitate, deq̄ue hiis qui vitam piè sancteq; egissent, & de præmiis quæ bonis & gratiis acceptisq; Deo hominibus apud ipsum Deum reposita essent: ad hæc etiam quem finem habituri essent, qui contrariam partem sequerentur, copiosa & longa oratione demonstrabat: impiorum euerfionem & interitum præsentium auribus obiter inculcans. Hæc ille cum constanter & grauius contestaretur, ita visus est domesticos quosdam suos tangere, vt ex eis aliquis, qui sapiens haberi volebat, interrogatus, quid sibi videretur de imperatoris oratione: licet inuitus, responderet tamè: vera quidem illum sibi videri dicere, atq; adeo vehementer laudare, quæ contra numerosam deorum turbam ab imperatore disputata essent. Hæc ille cū familiaribus suis paulo ante mortem commentans, visus est genere hoc sermonis viam sibi ad meliorem vitam mollem atq; æquabilem præstruere.

Quòd contra Persas exercitum educens adiunxerit sibi episcopos, simulq; tabernaculum, quasi quandam ecclesie effigiem construxit.

CAP. LVI.

Simul illud etiam memoratu dignum, quòd hoc ipso fere tempore, cum de tumultu quodam barbarorum orientalium audiisset, hæc sibi postremam de illis victoriam reliquam esse affirmans, exercitum contra Persas educere prope-

EVSEBII DE VITA

properaret. Nam cum id plenè secum statuisset, militares ordines eduxit: & de expeditione cum episcopis, quos secum habebat, communicabat: existimans oportere ex hiis aliquos ad pietatis officia maximè idoneos perpetuo sibi adesse. Illi verò libenter quidem sequuturos se nec vestigium ab eo discessuros, sed vna militiam obituros, & apud Deum supplicibus votis se pugnuros recipiebant. Hac ille voluntatum & studiorum professione vehementer delectatus, totius expeditionis quasi vestigia eis expressit, ac ad bellum illud suscipiendum, tabernaculum interim ad ecclesiæ similitudinem magnificentia faciendum curauit, in quo Deo victoriarum datori, ipse cum episcopis supplicaret.

*Quomodo receptis Persarum legationibus ipsa
pene Paschatis celebritate vna cum reliquis
vigil pernoctatus sit.*

CAP. LVII.

INterea verò Persæ cum Imperatoris animum de mouendo bello fama intellexissent, ac pugna cum illo congressi metuisent, oratores ad eum de petenda pace mitterant, ille vicissim (vt erat semper pacis amantissimus) legatos obuiis vlnis accepit humanissime, porrectaque dextera amicitiae cum illis foedus lubens iniuit. Magna autem agebatur diei Paschæ eo tempore celebritas, & imperator cum cæteris pernoctans vota precesque Deo persoluebat.

*De coedificatione Martyrii Apostolis
dicati in Constantinopoli.*

CAP. LVIII.

VBI iam hæc peracta fuerunt omnia, Apostolorum templum in vrbe sui cognomine ad perpetuam illorum memoriam conseruandam, ædificare cœpit.

Descri-